پئڪنگ گرل

”چو اڄ سنيتا سويليءَ ۾ سمهي پيئي آهي ڇا؟“

”توهين پاڻيءَ پاڻي پيئو ته پوءِ وينا سنيتا لاءِ پڇجو.“

”پر آهي ته ٺيڪ نه.“

”هلبلڪل ٺيڪ آهي.“ اڙي اٿي سنيتا پٺهين کي اجايو خيال ۾ وجهي ڇڏيو اٿيئي.“ سنيتا اٿي ويٺي. ماڻس ميز تي پاپڙ ۽ پاڻي گلاس رکندي چيو. ”ي آهي توهانجي، جيسين پاڙي جا پنج گهر نه نوسي تيسين ڪاڏو نه ڪڻي.“

”پاپي ڏس تون وري ٿيءَ بيعزتي ڪرين. مان اڄ نوڪريءَ بولي ڪري ملئي آهيان. هن ڪانپوءِ گهر ۾ هونديسانءِ ئي ڪانه. گهٽ ۾ گهٽ اڄ ته ٺيڪ طرح سان ڳالهاءِ.“

”وٺ سئين الٽيميٽم. پر ڳالهه ته ڪر سٺي نوڪري ڪهڙي ملي اٿيئي؟“ پيءُ پڇيو.

”پڙين‌ڀڏڻ وارو پساري ٿي اٿو؟“

”ڏس پاپي جي توکي نه ڳالهائڻو آهي ته مان هلي وڃان“

”وڃ، ڪيڏانهن ويندينءَ؟ گهر ته اهوئي هڪڙو صفحو اٿيئي! نڪو ڪڏ، نڪو چوٽ، نڪا اوطاق، نڪوبڌرو. نڪا وري اڄ ڪلهه جي ڪا اسٽور روم‌ئي اٿيئي، جتي اسانجهنهي کان پاسيرو وڃين وهندينءَ؟“

”عمر سان گڏ ڳالهائڻ ۽ ٽوڪ هڻڻ جو مرض وڌندو ٿو وڃيئي، سنيتا جي پاپي“

”اهو سيني جو پيو وڏي. توهان جي عمر ڪهڙي مونکان ننڍي آهي“

”هاڻيءَ بس ڪندينءَ ڪين گهر ۾ پير رکنديئي تپڻينديءَ؟“

”نه نه ڪٺو ڪٺو پلا پاپڙ ٽڪر، ڳالهاءِ ڳالهاءِ هاڻي ڏيءُ بس مان چپ ٿي ڪريان. پاڻ اچي چيئه ته شويا جو پيءُ وينو ننوليون ڪري ته سنيتا کي پڙين‌ڀڏڻ واري

نوڪري ملي آهي“

دادا مونکي دولتن جي ڪمپنيءَ ۾ نوڪري ملي آهي، ساڍا چار هزار پگهار.“

پپيءُ ڏي ڪي پني ٿپري چيو. ”پوءِ ته تون پنهنجي دادا ڪانڀ وڏيڪ ڪاٺڪو پٽ ٿي پوندينءَ“

”مان آهيان جا اڳي هڪ جي چاڪري ڪندي هيس، هاڻيڀن جي ڪرڻي پوندي.“ پاپيءَ پجري چيو.

”اڙيڀلبلي! ڪٿي نوڪرياڻي رکجاڻ نه. سو شويا جو پيءُ ڪي پڙينڀڏڻ واري نوڪري ٿو چوي؟“

”ها دادا، چوي ٿو.“ سنيتا جي پيءُ پنهنجي لاڏليءَ ڪي ميٺ ڪٺورو پارايو(مٽنڪ پڙهڻي) ته چوڪر چندجي ڦوڪجي وجي ڪنهن ٽيبل ڪرسيءَ تي حاڪم ٿي وهندي پر هيءَ ڏس ته ڪمپڪوندري ڦبولي ملئي آهي. ڦو ڦو... دادا ڏاڍيون ننوليون ڪيڪين.“

”پٽ انهيءَ جي عادتئي اهڙي آهي. پنهنجين ٽيڪرن ڪي نه پڙهايو اٿس ته پيو اندر ۾ پوسري، چڏي ڏيس.“

”ساڳي ديوڪا جي ممي آهي نه. خبر اٿو چا چيڪين؟ چيڪين تون سنيتا پاڻ ڪي دولڪون ٻٽڪ ڪرڻ ۾ گهٽ ماڻهو نه سمجهجاڻ توکي خبر آهي ته دولتن جي ڪوجنڪن ڪري ڪيترو موت گهٽجي ويو آهي هن دنيا ۾؟ اڳي هرڪا زال پيئي ويهه ويهڀار جڻيندي هئي، جي ڏهڀچيا ته ڏهه مرندلڀ ضرور هئا.“

”اها ملئي چڱي روشن خيال آهي.“

”ته آڻي ڪٿي وهاريوس نه پنهنجي گهر ۾! اڙي! پاڙو سڄو چوي وينو ديوڪا جي ماءُ جهڙي اڏرمي زالئي ڪانهي ڪا“ پاپي اياڻي.

”توکي اڄ روٺي ڪانه ناهڻي آهي؟“

”نه ته اڄ چا ديوڪا جي ماءُ ڪارلئي ويندوَ.... سڀ ناهي رکيو اٿم.“ پاپيءَ ڏند ڪرٽيا.

”زالون ڪيڏيون حاسد آهيو سچ چيو آهي شيڪسپيئر..“

”مردن ۾ جو حسد ڏاڍو گهٽ آهي نه؟ مان ته ڪنهن مرد جي توهان جي اڳيان ساراهه ڪريان ته ڪٽي چوڻيءَ ڪان پٽي جيسين ڦٽو نه ڪريوم تيسين جيڪر رت پيو ٿهڪيو.“

”ڇڏيس ماڻهين ڪي، ديوڪا جي ماءُ جي ساراهه ڪيم ته سندس خون ٿهڪي ويو.“

”مان ته چوانوَ ٿي نه، ته آٽي ڪٽي وهاريوس گهر ۾ ٻيو ڇا ڦاهو ڪان؟“

”چري آهين چري.ڪئين ماڻهو ڪڪٽريسن جي ساراهه ٿا ڪن ته آٽي ڪٽي گهر ۾ ويهاريندا؟ گيتا پارتي وٽ وڃي هلندي آهين ته انڪيءَ گهر اچي وهاريان؟ ڇڏ هاڻي گهپي.“

”توهين جي ديوڪا جي ماءُ جي پيٽ ڪنداڪڪٽريسن يا گيتا پارتيءَ سان تمباهه ڪانه لڳندي مونکي؟ ٽڪي جي ماسترياڻي، ماستري ڪري ته ڏيءَ کي ڪاليج.ٻوٽ چو ٽڪبند ڪريو، ڪو گار ته ڪانه ٿي ڏيانس؟“

”ماسترياڻي معني هن يگ جي گڪيڊ، معني رهبر، معني گرو تنهنکي تون ٽڪي جي چوندينءَ، انکان وڌيڪ کهڙي گار ٿيندي آهي.“

”هاڻي دادا، پاپي پلي توهين پاڻ ۾ ڳالهايو. مان ڪيڏانهن پاڙي ۾ هلي ٿي وڃان.“

”نه پٽ هن مهل سيني جي گهرن ۾ مردن جي اچڻ جو وقت آهي. ماڻهين کي دوا ڏيان ٿو، رڳن تان تاڻ گهٽجيس ته پاڻيهي ننڊ ٿي ويندي.“

. . ..

”جاڳو پيا؟“

”جيءُ، ها جاڳان پيو.“

”مونکي ته ننڊئي نه ٿي اچي.“

”جو سنيتا جي نوڪري خلاص ٿي وڃڻ جو خيال ٿي پيو اتيئي ڇا؟ پر هاڻي ته...“

”شوپا جي پيءُ جيڪي اڄ سنيتا کي ٿوڪون هنيون آهن اهي پيئون ياد اچن.“

”ڇا پيو چوي اهو نشئي؟ ڏاڍو ڪو پيسان نيچ تخم جو آهي.“

”تخم جوئي ڀانور اٿس. چوي ٿو اسان جهڙا نہ ڏيئرن کي پاڙهين نہ انهن جو نمڪ کائين. جو ڏيئرن جي نوڪري ڇڏي وڃي تہ روئڻو پوين.“

”ڇڏ انهيءَ جاهل جون ڳالهيون. اسان ۾ تہ ڏيءُ جو ڪونہ ڪاڏو آهي. جئن جئن ڇوڪريءَ کي پگهار ملندو هو. تيئن تيئن ويس هندين تي رکندو. وياج سو مون تنهنجي گهر ۾ خرچيو آهي باقي يارهن مهنن ۾ جيڪي ڪمايئين سو سڀ ثابت هندين تي رکيو اٿيئي. جيسين منهنجون ٻانهون سگهيون آهن تيسين تہ مونکي نياڻيءَ جي ڪوڏي ۾ نہ گهرجي.“

”مئو چوي ٿو. سنيتا نوڪري ڪرڻ ڪانپوءِ سهڻي ۾ ٿي آهي. ڪپڙو ۾ سٺو ٿي پائي. سو هاڻي ڪنهن ڇوڪري سان ڀڄي نہ وڃي تہ مونکي ڇئج!“

”چوڻ ڏي انهيءَ چريي کي. اسانجي گوبندرام جو پٽ وينو آهي نہ! هيئر نوڪري ۾ سٺي ملي اٿس. گهر ۾ ڪئي اٿن ٻئي مهني ئي نياڻي کي پرڻائي ڇڏجي. رقم سندس جيڪا جمع آهي اهلئي ڪيس ڪئش ڪٽي ڏبي. شاديءَ ۾ ۾ وڏو اپٽر ڪٽي نہ ڪنداسين.“

”مئي مونکي تہ طعنن سان اهڙو ڦٽي ڇڏيو آهي جو ڳالهئي نہ پڇو. پنهنجي ڌيئن کي نہ نوڪري ڪرائي نہ پرڻائي. وينو اچا وجهين. هليو آهي مونکي چوڻ تہ رات جو ڇوڪريءَ تي ڪڙي نگاهہ رکج متان ڀڄي نہ وڃيئي!“

”ڀڄي چو ويندي. سياڻي سمجهو آهي. اسانجي روڪ ٽوڪ ٿوروئي اٿس. جي پاڻ ڪنهن سان ۾ شادي ڪرڻ لاءِ چوندي تہ اسين تہ روڪ ٽوڪجڻ وارا ڪونہ آهيون.“

”اڙي پر هي ڀڏو! هي ٻاهر گوڙ ڀڏڻ ۾ اچيو ٿو؟“

”ترس مان ڏسي ٿو اچان.“

”ڪو چور چڪار هجي تہ؟... ماٺ ڪري وهو.“

”چور چڪار ڪي ۾ پڪڙي پوليس ۾ ڏيڻ ڪپي نہ!“

”در تہ نہ لاهيوس ڪير آهي؟ ڪير آهي؟“

”ديوڪا جي ماءُ“

”هن مهل!.... آهي ته سڪ؟ اچ اچ.“

ٻاهر پوليس بيٺي آهي. جهامن جي ڌيءُ شويا کي پڪڙي وٺي آيا آهن. سيتل ڊاڪٽر جي ڪمپائونڊر سان ڪلهه شام جو ڀڄي ويئي هئي.“ ديوڪا جي ماءُ اندر گهڙندي چيو.

”ستياناس! مئي پنهنجا ڏس ٿي ٻين کي ڏنا.“

”رام رام“

”ڪيڏو چوندي آهيانس، ڌيئن کي نوڪري ڪراءِ ته ڪا ڪلي هوا ڪٽين. چوي نوڪري ڪندڙ ڇوڪريون سڀ ڪڙيل ٿينديون آهن، هاڻي پاڻ ڏسي ڪير ٿيون ڪڙجن.“

”ٻلبلبيٺل پاڻي ڪڏون نه هٽندو، ته ڇا ڪندو؟“